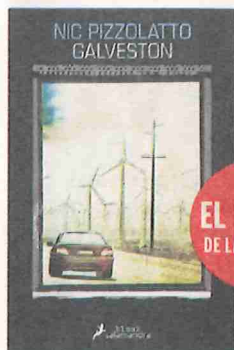

Galveston Nic Pizzolatto

EL LLIBRE
DE LA SETMANA

★★★★

Trad. Mauricio Bach Juncadella.
Salamandra. 282 pàg. 18 €

Abans de convertir-se en el creador de la sèrie més interessant del curs passat, *True detective*, Nic Pizzolatto va escriure un grapat de relats publicats en diverses revistes, i també aquesta novel·la, *Galveston*, rebuda amb elogis per la premsa americana. Així que tan bon punt ha aparegut la traducció al castellà —excel·lent feina de Bach Juncadella, per cert, que aconseguix que cada frase soni com un martell hidràulic—, els fans de la sèrie hem corregut a alguna de les poques llibreries que encara queden. I quan hem començat a llegir les primeres pàgines, en què el narrador ens confessa que té un càncer de pulmons, ens hem preguntat: “Estarà a l’altura del seu creador?”. Però de seguida ens hem oblidat d’aquesta pregunta, i de qualsevol comparació odiosa, i hem quedat atrapats per la funesta fugida de Nova Orleans

que protagonitzen Roy Cady i Rocky Arceneus. L’un és un pinxo més acostumat a tenir tractes amb l’alcohol que no pas amb la sort; l’altra, una aprenent de prostituta: dues criatures dels marges, alienes a qualsevol esperança.

Pizzolatto sap millor que ningú que el gènere negre és un gènere, sí, però també una trampa que fa malbé molts llibres. D’una banda, ofereix una caixa d’eines narratives per atrapar el lector —estil concís, història trepidant, personatges arquetípics—; però de l’altra, aquestes eines han arribat a ser tan conegudes, que acaba resultant difícil esquivar els tòpics i generar un artefacte amb sentit. I aquest és, segurament, el principal repte i la gran virtut de *Galveston*. De seguida s’allunya d’un inici amb acció trepidant, i més enllà d’un parell d’escenes d’una brutalitat que no escatima cap detall, no es mostra fidel a les normes del gènere. Al contrari, les retorça perquè hi càpiguen frases amb força, perdedors que superen l’estereotip i fan l’olor de persones que podríem haver conegut. I perquè, en l’últim capítol, un huracà a la costa de Texas es converteixi en la imatge paradoxal de l’esperança. Aquella que recorda que cal destruir allò que vam estimar sense traça perquè algú ho pugui intentar encara un altre cop. Estimar, vull dir.
—Marià Veloy

NOTA AL PEU Viatge al ‘deep south’ de ‘True detective’.

MULTITASQUES

ESCRITOR DE RELATS...

‘Between here and the yellow sea’ és el títol del primer llibre de Pizzolatto, una col·lecció de relats que va quedar entre els finalistes del National Magazine Award.

...I DE GUIONS!

A la seva pàgina web, Pizzolatto anuncia que està escrivint el ‘remake’ d’‘Els set magnífics’. Si el projecte tira endavant, hi poden actuar Tom Cruise o Denzel Washington.

3 raons per llegir... Dràcula

Per Ricard Ruiz Garzón

► EL REPTE: IL·LUSTRAT

Schreck, Lugosi, Lee, Oldman... Al *Dràcula* original, el de Stoker, el cine li ha posat mil rostres, però... i la il·lustració? Hi ha èxits parcials d’Ana Juan i Luis Scafati, hi ha Eko, hi ha el gran Sätty... I ara, sota la premissa que ens mancava una edició clàssica del clàssic, hi ha el *Dràcula* que Fernando Vicente ha il·lustrat per a Reino de Cordelia amb la també clàssica traducció de Juan Antonio Molina Foix. Per mossegar-lo!

► L’ARTISTA: VICENTE

Ressaca post Halloween? Feu una prova: aneu a la llibreria, obriu-lo per pàgines com la 55, la 81, la 125, la 399, la 421 o la 486, i ja direu. Habitual de la premsa i amb vint llibres ja il·lustrats, aquest pintor ha fet un *Dràcula* ambiciós, artístic,

interpretatiu, gens *freak*. Únic, com aquesta edició prologada per Luis Alberto de Cuenca i plena de detalls. Mireu la foto de Vicente al llibre: em trec el barret.

► EL TEXT: VAMPIRITZAT

Com Eko a Sexto Piso, també novetat, o com l’inèdit Pep Boatella, l’obra de Stoker tempta els artistes sense fi. I això, malgrat la vampirització, sovint indigna, a què se’l sotmet (us sonen Meyer o Gary Shore?). Per què? És hora de tornar-hi: modern per fragmentari, intens per mític, sagnant per afilat, *Dràcula* supera epígons i antecessors. Ja ho diu l’editor de Reino de Cordelia, citant Wilde: és la novel·la més fantàstica de la literatura.

B. Stoker i F. Vicente Reino de Cordelia. 544 pàg. 29,80 €

101 llibres de BCN

Per David Castillo

59

‘Testa de vell en bronze’, Ramon Folch i Camarasa

Novè fill de Josep Maria Folch i Torres, Ramon Folch i Camarasa va ser un dels novel·listes —a més de dramaturg i traductor— de més qualitat de la literatura catalana des dels anys 50 del segle passat. Amic i interlocutor de Joan Sales, va ser un dels bastions del Club dels Novel·listes.

Testa de vell en bronze és potser la seva novel·la més important de l’últim tram de la seva obra, i va aconseguir

el premi Sant Joan del 1997. Ambientada en plena postguerra, el 1947, descriu la decadència d’un vidu solitari i apàtic, que havia estat un intel·lectual de referència abans de la guerra.

Els records d’un vell amor esdevenen un estímulo a la decrepitud, que el narrador broda entre un intimisme poètic mentre el protagonista vagareja per la ciutat, des de la cita inicial del carrer Còrsega 897 fins a La Bonanova i Sarrià, sense oblidar el “barri dels morts”, que esmenta. Des de Carles Soldevila ningú no havia representat amb tant d’encert el final d’un determinat tipus de burgesia barcelonina.